

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2699/2540

บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ธนทุน จำกัดผู้ร้อง ผู้ร้อง คัดค้านผู้ร้อง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้ร้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 119, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 179, ป.วิ.พ. มาตรา 174, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 153, ป.วิ.พ. มาตรา 226, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119, ป.วิ.พ. มาตรา 232

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 119 วรรคสองและวรรคสามจะกำหนดให้การร้องคัดค้านหนังสือแจ้งยืนยันหนี้ของผู้คัดค้านให้ทำเป็นคำร้องก็ตามแต่เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ผู้ร้องชำระเงินพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้คัดค้านผู้ร้องอุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์กลับคำสั่งศาลชั้นต้นโดยขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้คัดค้านที่มีหนังสือแจ้งยืนยันให้ผู้ร้องชำระหนี้และให้จำหน่ายชื่อผู้ร้องออกจากบัญชีลูกหนี้ซึ่งแม้ผู้ร้องจะอ้างว่าหนี้จะระงับสิ้นไปแล้วโดยการหักกลบลบหนี้ก็ตามแต่ผลก็คือขอให้ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าผู้ร้องไม่มีหนี้ที่จะต้องชำระตามที่ผู้คัดค้านมีหนังสือแจ้งยืนยันไปและหากศาลอุทธรณ์ให้ผู้ร้องชนะคดีทุกข้อของผู้ร้องย่อมปลดเปลื้องไปตามจำนวนเงินที่ผู้ร้องไม่ต้องชำระคดีของผู้ร้องจึงเป็นคดีที่มีคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข้ออันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ต้องเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์อย่างคดีมีทุนทรัพย์ตามตาราง 1 ข้อ (1) ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งประกอบด้วยพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 179 วรรคท้ายซึ่งกำหนดให้ค่าธรรมเนียมนอกจากที่บัญญัติไว้ให้คิดอัตราเดียวกันกับค่าธรรมเนียมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งดังนั้นเมื่อศาลอุทธรณ์มีคำสั่งให้ศาลชั้นต้นสั่งให้ผู้ร้องเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ให้ถูกต้องซึ่งศาลชั้นต้นแจ้งให้ผู้ร้องทราบคำสั่งนั้นแล้วผู้ร้องเพิกเฉยจึงเป็นการทิ้งฟ้องอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 174 (2), 246 ประกอบด้วยพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา 153 ต้องจำหน่ายคดีของผู้ร้องออกจากสารบบความ คำสั่งของศาลอุทธรณ์ที่ให้ผู้ร้องเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ให้ถูกต้องเป็นคำสั่งระหว่างพิจารณาแม้ผู้ร้องจะเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบหรือไม่ถูกต้องก็มีสิทธิเพียงโต้แย้งคำสั่งนั้นเพื่อใช้สิทธิฎีกาต่อไปเท่านั้นหาสิทธิที่จะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นไม่การที่ผู้ร้องฎีกาคำสั่งศาลอุทธรณ์ดังกล่าวอันเป็นคำสั่งระหว่างพิจารณาจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 226 (1) ประกอบ มาตรา 247

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์พัฒนาเงินทุน จำกัด ผู้ล้มละลายเด็ดขาด ผู้คัดค้านมีหนังสือแจ้งยืนยันให้ผู้ร้องชำระหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินจำนวน 7,415,342.46 บาท พร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้คัดค้านผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้คัดค้านและจำหน่ายชื่อผู้ร้องออกจากบัญชีลูกหนี้ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ผู้ร้องชำระเงินจำนวน 5,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 16 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2526 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้คัดค้านผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์เห็นว่า คดีของผู้ร้องเป็นคดีมีทุนทรัพย์และต้องเสียค่าขึ้นศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ตามตาราง 1 ข้อ (1)(ก) ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179 วรรคท้าย เมื่อผู้ร้องไม่นำเงินค่าขึ้นศาลในชั้นอุทธรณ์มาชำระเพิ่มเติมให้ครบถ้วน

ตามคำสั่งศาลอุทธรณ์จึงเป็นการทิ้งฟ้องอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 174(2), 246 ประกอบด้วยพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153 ให้ จำหน่ายคดีของผู้ร้องออกเสียจากสารบบความของศาลอุทธรณ์ผู้ร้องฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ที่ผู้ ร้องฎีกาว่าตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคสอง และวรรคสาม บัญญัติ ให้บุคคลที่ได้รับหนังสือแจ้งยืนยันหนี้จากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หากจะคัดค้านให้ร้องคัดค้าน ต่อศาลโดยทำเป็นคำร้อง และตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179 มิได้บัญญัติ ให้กรณีดังกล่าวเป็นคดีที่มีคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ คดีของผู้ร้องจึง ต้องถือว่าเป็นคดีที่มีคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ ทั้งผู้ร้องได้มีคำ ขอบให้หักกลบลบหนี้กับหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินรวม 4 ฉบับซึ่งศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องได้รับ ชำระหนี้จากกองทรัพย์สินของกองทรัพย์สินผู้ล้มละลายแล้ว อันเป็นคำขอที่ขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อัน ไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ ผู้ร้องจึงมีสิทธิเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์อย่างคดีไม่มีทุนทรัพย์ตาม ตาราง 1 ข้อ 2(2)(ข) ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งนั้น เห็นว่าแม้ตาม พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคสอง และวรรคสาม จะบัญญัติให้การร้อง คัดค้านหนังสือแจ้งยืนยันหนี้ของผู้คัดค้านให้ทำเป็นคำร้องก็ตามแต่เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ผู้ร้อง ชำระเงินพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้คัดค้าน ผู้ร้องอุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์กลับคำสั่งศาลชั้นต้นโดยขอให้ เพิกถอนคำสั่งของผู้คัดค้านที่มีหนังสือแจ้งยืนยันหนี้ให้ผู้ร้องชำระหนี้ และให้จำหน่ายชื่อผู้ร้อง ออกจากบัญชีลูกหนี้ ซึ่งแม้ผู้ร้องจะอ้างว่าหนี้ได้ระงับสิ้นไปแล้วโดยการหักกลบลบหนี้ก็ตาม แต่ผล ก็คือขอให้ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าผู้ร้องไม่มีหนี้ที่จะต้องชำระตามที่ผู้คัดค้านมีหนังสือแจ้งยืนยันไป และหากศาลอุทธรณ์ให้ผู้ร้องชนะคดี ทุกข์ของผู้ร้องย่อมปลดเปลื้องไปตามจำนวนเงินที่ผู้ร้อง ไม่ต้องชำระคดีของผู้ร้องจึงเป็นคดีที่มีคำขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ ต้อง เสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์อย่างคดีมีทุนทรัพย์ตามตาราง 1 ข้อ (1)(ก) ท้ายประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง ประกอบด้วยพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179 วรรคท้าย ซึ่ง บัญญัติให้ค่าธรรมเนียมนอกจากที่บัญญัติไว้ให้คิดอัตราเดียวกันกับค่าธรรมเนียมตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เมื่อศาลอุทธรณ์มีคำสั่งให้ศาลชั้นต้นสั่งให้ผู้ร้องเสีย ค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ให้ถูกต้อง ซึ่งศาลชั้นต้นมีคำสั่งและผู้ร้องทราบคำสั่งนั้นแล้ว ผู้ร้องเพิกเฉย จึง เป็นการทิ้งฟ้องอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 174(2), 246 ประกอบด้วยพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153 ที่ศาลอุทธรณ์ให้จำหน่ายคดี ของผู้ร้องออกเสียจากสารบบความของศาลอุทธรณ์นั้นชอบแล้ว ฎีกาข้อนี้ของผู้ร้องฟังไม่ขึ้นส่วนที่ ผู้ร้องฎีกาว่า ภายหลังที่ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งให้ผู้ร้องเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์อย่างคดีมีทุนทรัพย์ และศาลชั้นต้นได้แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ร้องทราบโดยให้ผู้ร้องเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ให้ถูกต้อง ก่อนวันนัดอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์วันที่ 21 กันยายน 2538 ผู้ร้องได้ฎีกาคัดค้านคำสั่งของ ศาลอุทธรณ์และขอให้ทุเลาการชำระค่าขึ้นศาลตามคำสั่งของศาลอุทธรณ์ไว้ก่อน ซึ่งชอบที่ ศาลอุทธรณ์จะส่งฎีกาและคำร้องขอทุเลาการชำระค่าขึ้นศาลของผู้ร้องดังกล่าวให้ศาลฎีกาวินิจฉัย เสียก่อน การที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ผู้ร้องไม่เสียค่าขึ้นศาลให้ถูกต้องตามคำสั่งอุทธรณ์ เป็นการ ทิ้งฟ้องอุทธรณ์และให้จำหน่ายคดีของผู้ร้องออกเสียจากสารบบความของศาลอุทธรณ์จึงเป็นการ ดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบและไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 232 ประกอบด้วยมาตรา 247 ขอให้ศาลฎีกายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์และเพิกถอน กระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบของศาลอุทธรณ์โดยให้ศาลอุทธรณ์ส่งฎีกาที่คัดค้านคำสั่ง

ศาลอุทธรณ์และคำร้องขอทุเลาการชำระค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ของผู้ร้องให้ศาลฎีกาวินิจฉัยก่อน แล้วจึงวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ร้องและมีคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดีนั้น เห็นว่าคำสั่งของศาลอุทธรณ์ ที่ให้ผู้ร้องเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ให้ถูกต้องเป็นคำสั่งระหว่างพิจารณา แม้ผู้ร้องจะเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบหรือไม่ถูกต้อง ก็มีสิทธิเพียงแต่โต้แย้งคำสั่งนั้นเพื่อใช้สิทธิฎีกาต่อไป เท่านั้นยังหาสิทธิที่จะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นไม่ การที่ผู้ร้องฎีกาคำสั่งของศาลอุทธรณ์ดังกล่าว อันเป็นคำสั่งระหว่างพิจารณา จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 226(1)ประกอบด้วยมาตรา 247 และไม่อาจขอทุเลาการชำระค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ ตามคำสั่งศาลอุทธรณ์ได้ เมื่อเป็นดังนี้ ย่อมไม่มีผลทำให้คำพิพากษาศาลฎีกาที่ได้วินิจฉัยมาแล้ว เปลี่ยนแปลงไป จึงไม่เป็นประโยชน์ที่จะวินิจฉัยฎีกาของผู้ร้องในข้อนี้"พิพากษายืน

องค์คณะ

สมิทธิ วราอุปบล · สุทธิ นิชโรจน์ · ปรีชา นาคพันธุ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2699/2540>